

ขอคิด...ชีวิตครู

นำเสนอเมื่อ : 28 มี.ค. 2552

อย่างไรก็ตามแต่ เราเชื่อเหลือเกินว่า ความเป็นครูนั้นอยู่ที่หัวใจ หาใช่ที่วัยไม่

เราไม่คิดว่าความไฟแรง ไฟมอด จะขึ้นอยู่กับอายุครุนะ

สมัยเราเรียนหนังสือ ครูอาวุโสทั้งหลายนี้แหละที่สอนดี

อีกทั้งยังตั้งใจและทุ่มเทกับการสอนมากๆ

นอกจากนี้ก็ยังเต็มไปด้วยประสบการณ์มากมาย

เราไม่เคยมีความรู้สึกเลยคะว่าครูที่อายุมากจะหมดไฟในการสอน

แต่โลกเราทุกวันนี้มันเปลี่ยนแปลงไปเร็วเหลือเกิน

เด็กสมัยนี้ก็ต่างจากเด็กเมื่อ 10-20 ปีที่แล้วเยอะ

ครูรุ่นใหม่อาจได้เปรียบ และใกล้ชิดกับเด็กมากกว่า

เนื่องด้วยวัยที่ใกล้เคียงกัน

อย่างไรก็ตามแต่ เราเชื่อเหลือเกินว่า ความเป็นครูนั้นอยู่ที่หัวใจ หาใช่ที่วัยไม่

.....โดยส่วนตัวคิดว่า ความเป็นครู อยู่ที่การเป็นผู้ให้ คำแนะนำต่าง ๆ เป็นเพียงสิ่งการันตรีเท่านั้น แต่หากนักเรียน หรือผู้รับความรู้มีใจที่จะเปิดรับ ก็ไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหานั้นจะอยู่ที่จิตใจของทั้งครู และศิษย์ ความเปลี่ยนแปลงของโลกใบนี้ทำให้จิตใจของคนเปลี่ยนไป หัวใจของการเป็นผู้ให้กลับต้องการสิ่งตอบแทนที่มากกว่า หัวใจของผู้รับก็เห็นว่าครูซื้อได้ด้วยสิ่งตอบแทน สังคมส่วนมากเริ่มเป็นเช่นนั้น.....

เท่าที่เห็น เท่าที่รู้จัก ครู อาจารย์(ตามตำแหน่ง) ทุกวันนี้ ไม่ได้มีหน้าที่สอนหนังสือแล้วครับ

ส่วนมาก มุ่งทำผลงานทางวิชาการ งานวิจัย เพื่อแลกมาซึ่งตำแหน่ง ค่าตอบแทน ฯลฯ

.....ครูที่แท้จริง ไม่จำเป็นต้องมีวุฒิ มีปริญญา

แต่ต้องมีความต้องการที่จะถ่ายทอดความรู้และสอนให้ศิษย์เป็นคนดี สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้ตั้งหาก ...มีใช่เพียงแค่อสอนตามหน้าที่ เด็กจะได้อะไรหรือไม่ก็ช่างมัน..เอาแค่มี่ผลงานทางวิชาการ..อาจจะมีตำแหน่ง แต่หาได้สมควรเรียกว่า "ครู" ไม่.....

ไม่เคยคิด ไม่เคยฝันว่าจะได้มาเป็นครู แต่หลังจากได้เข้ามาเป็นครู
ฉันก็รู้สึกว่าเป็นครูมันเริ่มซึมเข้าไปในตัวทีละน้อย

เริ่มรู้สึกเป็นสุข เพียงแค่นักเรียนเข้ามาทัก หรือเพียงแคเห็นรอยยิ้มของพวกเขา

เริ่มรู้สึกเป็นทุกข์เมื่อเห็นเด็ก (แม้จะไม่ใช่นักเรียนของตัวเอง) ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงหรือมีปัญหา
และคิดว่าฉันจะใช้วิธีการเช่นไร เพื่อช่วยเด็กที่หลากหลาย และมีความแตกต่างกันเช่นนี้

ใช่ฉันรู้ว่ามันต้องมีทางออก

แต่บางครั้ง ก็รู้สึกท้อเหมือนกัน ที่เราไม่สามารถช่วยเด็กบางคนได้

ฉันคงไม่ผิดใช่ไหม ที่บางครั้ง เราก็ไม่สามารถช่วยเด็กคนนั้นได้จริง ๆ

แต่อย่างไรก็ต้องสู้ต่อไป

เพราะวิถีของอาชีพครู ภายใต้คำเรียกขานว่าเป็นข้าราชการครูไทย เป็นคำสวยหรู เป็นคำที่ศักดิ์สิทธิ์
มันเป็นกำลังใจให้ฉันได้ แต่ฉันจะไม่หลงในสิทธิ์นั้น และไม่ใช่คำที่คนเคารพนับถือ เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนตน
หรือเพื่อสิทธิพิเศษ ที่จะเป็นการกดขี่ผู้อื่นเป็นอันขาด

.....ข้อคิดชีวิตครู.....